

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4060/2024
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Радошевић, адвокат из ..., против туженог „Messer Tehnogas“, Београд, чији је пуномоћник у поступку по ревизији Мирослав Бојић, адвокат из ..., ради поноштаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5542/23 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5542/23 од 19.09.2024. године у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5542/23 од 19.09.2024. године у потврђујућем делу.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 342/2018 од 28.09.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 10.02.2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништен као незаконит анекс уговора о раду који је тужени закључио са тужиљом и то: анекс уговора о раду бр. ..., бр. ... од 01.10.2018. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиљи за период од октобра 2018. године, закључно са 01.01.2021. године исплати и то: на име разлике мање исплаћене основне зараде укупно 1.232.594,06 динара и на име разлике по основу мање исплаћених бонуса укупно 226.449,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе и датумом доспелости, на начин ближе наведен у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да на износ разлике по основу мање исплаћене зараде и бонуса из става трећег изреке уплати у корист тужиље Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Краљево, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 1.030.845,22 динара. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев туженог да се тужиља обавезе да му накнади трошкове поступка са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5542/23 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става трећег изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име разлике по основу мање исплаћених бонуса исплати укупно 226.449,00 динара са законском затезном каматом на начин ближе наведен у том делу става трећег изреке, као и у делу става четвртог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да на износ разлике по основу бонуса из става трећег изреке уплати у корист тужиле Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Краљево, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке, у преосталом делу ставова трећег и четвртог изреке, као и у ставовима петом и шестом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтевима тужиле и усвојен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконит анекс уговора о раду ближе наведен у нижестепеним одлукама, којим анексима су измењени уговори о раду у делу који се односи на премештај тужиле на друго радно место и тужени је обавезан да тужиле исплати разлику мање исплаћене основне зараде, док је одбијен тужбени захтев у делу исплате бонуса. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду да материјално право, као ни правно схватање на којем је заснована побијана одлука нису у супротности са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Указивање у ревизији на другачије одлуке овог суда, као и одлуке Апелационог суда у Београду, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.11.2018. године, а поднеском од 10.02.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева. Предмет тужбеног захтева је поништај као незаконитог анекса уговора о раду којим анексом је измењен уговор о раду у делу који се односи на премештај тужиле на друго радно место, као и исплату разлике зараде.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. истог закона, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужила тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ да се поништи анекс уговора о раду којим је измењен део уговора о раду који се односи на премештај тужиље на друго радно место, као и новчано потраживање тужиље, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом чланова 403. став 3. и 441. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић